

Bajk Jižní Morava

Každoročně koncem května vyrážíme prozkoumat různá zákoutí a oblasti naší republiky. Bílých míst na mapě ubývá, naše kola a osobnosti stárnou, a tak když jsme zjistili při dlouhých zimních večerech, že jsme ještě nebyli v oblasti Jižní Moravy, tak nebylo co řešit. Lokalita je to rozsáhlá, a tak z nabízených míst jsme museli vybrat tu nejatraktivnější lokalitu a také dostupnou kolmo. Rozhodnutí padlo na camp Nové Mlýny. Žožin již kdysi v tomto kempu byl a tak nám potvrdil, že by se tento druh ubytování

mohl být, pro naši kolo partu, vhodný ☺. A tak se dne 23. 5. 2013 v 15 hodin scházíme na olomouckém nádraží, nakládáme batohy do auta a vlakem se přesouváme do nejbližší obce k našemu ubytování- Zaječí. Cesta vlakem ubíhá poměrně rychle a my se ani nenadějeme (nenapijeme) a jsme na cílové zastávce v obci Zaječí. Kdo si myslí, že Jižní Morava je pouze rovina, tak se mýlí. Hned první kopeček do obce Zaječí nás vyvádí z tohoto kliše. To co vystoupáme, to sjíždíme do Nových Mlýnů, kde nás již čeká auto s batohy. Správce kempů, nějaký Franta nás vítá „Mandlovici“. Než se ubytujeme, je večer, a tak nezbývá, než se věnovat pobytu v místní hospůdce a konzumaci vína... jsme přeci na Jižní Moravě. Večer proběhl poměrně klidně, všichni jsou utahaní z cesty a tak postupně ulehají.

Ráno nás přivítá modrá obloha, i když se poměrně ochladilo. Lehce prohlížíme meteorologickou situaci a vyhodnocujeme pořadí výletů. Je rozhodnuto. První den si dáme křížem krážem Lednicko-Valtickým areálem, Mikulov necháváme na den další. Vyjždíme a na obloze se začínají objevovat první mráčky, počasí je poměrně chladné na tuto roční dobu, dlouhé cyklo-kalhoty jsou nezbytností. První zastávka je u zámku v Lednici, kde se společně fotíme a někteří, telefonují. Odjíždíme, směrem Janův Hrad, kde je první občerstvovací zastávka. Zubaté sluníčko se nás snaží zahřát, ale nic moc. Na to, že je pátek, tak je zde docela silný provoz, výlety ale i cykloturisté. Docela si představujeme, jak to tady vypadá, když je hlavní sezóna, musí to být asi masakr. Další naše jízda pokračuje směrem na kemp Apollo a do Valtic. Cestou se zastavujeme u jednotlivých monumentů vytvořených Lichtenštejn. Apollonův chrám, chrám Tří grácií, sv. Hubert, Rendez-Vous, sv. Anna. Pochvalujeme si jak prostředí, tak rovinaté cyklostezky. Do Valtic přijíždíme před dvanáctou hodinou. Je čas oběda, a proto zastavujeme v první hospůdce, kde je sice narváno, ale vměstňáváme se. Hit řízek s bramborovým salátem si objednává většina z nás. Salát je „leč“ a tak se nemusíme bát, že další km prožijeme funěním. Hospodu jsme vybrali dobrou, dle provozu sem chodí se i místní a jídlo bylo také dobré. Chvilku posedíme a vyrážíme směrem zpět. I když je poledne a teplota by měla být nejvyšší je cítit jak se postupně ochlazuje. Díky tomu Toník usoudil, že si prostě musí koupit návleky na ruky, a tak zastavujeme v místním cyklo obchodě. „Zaktivavý“ Kobyla usoudil, že se mu trhá taštička a také hodlal utratit peníze za nákup nové. Na rozdíl o Tondy však nekupuje nic. Postupně projíždíme Valticemi, vystoupáme k místnímu zámku, který zevrubně prohlížíme. Na náměstí se připravují

Valtické slavnosti. Opouštíme město a vydáváme se okolo známého vinařství do přilehlých kopečků. Po zdolání prvního dojíždíme k monumentální klasicistní kolonádě na Rajstně z roku 1823, odkud je krásný výhled na okolí. Někteří zakupují vstupenku a výhled si zvyšují ještě o několik výškových metrů. Po malé přestávce pokračujeme dále přes muzeum železné opony, bývalou celnici a obce Úvaly, odkud stoupáme přes Liščí kopec do obce Sedlec. Zde zastavujeme na ochutnávku vína v blízkosti rybníku Nesyt.

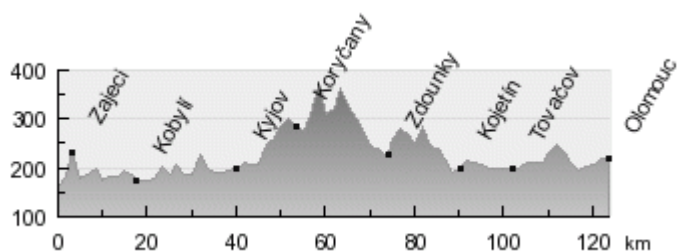

Občerstvujeme se místním vínem. Obloha se pomaličku začíná zatahovat a tak přestávka není, tak dlouhá jako by mohla být, přeci jenom než raději zmoknout... Vyrážíme a projíždíme okolo rybníku Nesyt k Hraničnímu záměčku, odtud překonáváme hřeben a sjíždíme do obce Nejdek, kudy jsme projížděli ráno směrem do Lednice. Obcí projíždíme a vydáváme se lesními cestami připomínající Litovelské Pomoraví do obce Bulhary, kde je naše poslední dnešní zastávka.

Po krátkém občerstvení se zde se rozhodujeme, zda objednat na zítřejší večer sklípek a rozdělujeme se, Já, Bobr a Žožin jedem do Zaječího zkusit objednat pobyt v místním sklípku, ostatní jedou po hrázi Dyje zpět do kempu. Již při cestě do Zaječího zjišťujeme, že cesta zpět by nemusela být bezpečná a tak pobyt ani neobjednáváme. Bobr jede zpět do kempu, Žožin se jede podívat na kilometr vzdálený statek, kde se točili Bobule a já vyrážím ještě o několik metrů výše do místního kostela, kde právě probíhá celonárodní akce „Noc kostelů“. V kostele hraje pro mě neznámá folková skupina a musím říci, že kostel ve spojení s touto hudbou má magické kouzlo. Chvilí se zaposlouchávám do tónů a vyrážím zpět do kempu. Večerní program je standardní, konzumace vínka a hodnocení právě najetých kilometrů. Většina jde spát do půlnoci, kdy začíná krápat. Při ranním kouknutí z okna, zjišťujeme, že předpověď meteorologu se naplnila a že prší. Volíme tedy variantu „B“ autobusem do Mikulova s prohlídkou tohoto města. Máme štěstí, jelikož zrovna zde probíhá Mikulovské vinobraní a ulice jsou samý stánek. Naše první cesta vede na zámek. Prohlížíme exteriéry a vydáváme se do podzámčí. „Stan“ rozbíjíme u jednoho stánku s vínem, který určujeme za hlavní stan. Po „koštu“ někteří vyrážejí na místní „Krpou“ sv. Kopeček. Kopec je nakonec menší, než se zdá při pohledu ze spodu, cesta ke kapli trvá něco okolo půl hodky. Přestává pršet a obloha se protrhává. Při zpáteční cestě se zastavujeme ve vinném sklípku, který je přímo u cesty. Autobus odjíždí v pět hodin a tak máme ještě trochu čas. Volný čas každý využíváme jinak, konzumací vína, poslechem cimbálovky nebo jen brouzdání po místních stáncích. Odchod zpět k autobusu nám dělá poněkud problémy, veselá nálada se moc neslučuje s disciplínou. Přicházíme na stanoviště, kde nás autobus vyhodil při příjezdu a zjišťujeme nepříjemný fakt, že autobus odjíždí z jiné zastávky a že nám tedy nejspíše ujel. Na jednom z místních sloupů je číslo na taxi, a tak se tom ujímá telefonu a objednává „kočár“. Nakonec jsme nazpátek v kempu rychleji než autobusem. Sice nevím, jak jsme se do té dodávky pro osm lidí vměstnali (cesta v kufru ☺), ale v kempu jsme něco okolo šesté hodiny. „Úmrtnost“ je velická, ligy mistrů se dožívají jen tři z nás.

Den poslední nás opět vítá modrou oblohou. Neleníme, snídáme a vyrážíme. Batožiny opět svěřujeme převozu autem a tak jedeme vlastně na lehko. Čeká nás cca 130 km a pohoří Chřiby. Již první kopeček v Zaječí naznačuje, že za ty tři vínové dny nebude dnešní výkon jednoduchý. Cesta začíná být postupně vlnitá, vítr je spíše zadní až boční, ale pěkně studený. Projíždíme známými místy – Velké Pavlovice, Kobylí, Kyjov. Za Kyjovem se cesta pomalu zvedá. Projíždíme pohořím Chřiby, nahoru, dolů až do Koryčan. Zde dáváme oběd. Vyjíždíme

v 13:00 a pokračujeme hodně vlnitým terénem. Časté, krátké stojky nás postupně vysilují. Za každým kopečkem je, ještě další, a tak se to střídá až do obce Zlobice, odkud je již výhled na „rovinatou“ Hanou. Projíždíme Kojetínem a v Tovačově zastavujeme na poslední zastávku. Většinou z nás „třepe“ zima, ale vědomí, že to máme posledních 25 kiláků, nás burcuje k pokračování v trápení. Do

Olomouce přijíždíme něco před půl pátou, totálně zmrzlí, kdo by to řekl v květnu ☺. Převýšení přes 1000m nás docela unavilo, ale dali jsme to všichni!

Akce se zúčastnili: Žožin, Meki, Kobyla, Tom, Martin, Zrno, Makak, Alu, Bobr, Toníček

V Olomouci 27. 5. 2013 zapsal: Meki

